

opusdei.org

Prelāta vēstule (augusts 2011)

Savā vēstulē no Āfrikas Opus Dei prelāts lūdz ar lūgšanām un upuriem atbalstīt apustulisko darbu visā pasaulē un it īpaši lūgties par drīzumā paredzēto Pasaules jauniešu dienu garīgajiem augļiem.

29.12.2011

Mani dārgie bērni, lai Jēzus pasargā
manas meitas un manus dēlus!

Kad jūs sasniegs šī vēstule, būs
pagājušas dažas dienas, kopš esmu

ieradies Kinšasā, Kongo galvaspilsētā. Pirms tam es no 7. līdz 12. jūlijam biju Zilonkaula Krastā. Gan Abidžānā, gan Jamusokro notika tikšanās ar jūsu māsām un brāļiem, un ar daudziem citiem cilvēkiem, kas bieži apmeklē Opus Dei apustuliskās aktivitātes. Visās vietās es ar prieku konstatēju, cik ļoti ir attīstījies apustuliskais darbs, ko veic Prelatūras ticīgie kopā ar daudziem citiem cilvēkiem. Pateiksimies pastāvīgi Dievam par to, ka Viņš mums sūta tik daudz žēlastību caur Jaunavas Marijas aizbildniecību, kā arī uzklausot svētā Hosemarijas lūgumus, pie kura mēs arvien vēršamies. Ja viņš jau šeit uz zemes dzīvodams visus un katru no mums nesa savā sirdī, tad cik daudz pilnīgāk un intensīvāk viņš turpina palīdzēt mums no Debesīm.

Es vēršos arī pie mīlotā dona Alvaro, kurš 1980. gadā pieņēma lēmumu uzsākt pastāvīgu apustulisko darbu

šajās divās valstīs. Tāpat kā visur, arī šajās Āfrikas zemēs ar lūgšanu un upuru, un klusa un neatlaidīga darba palīdzību Darbs ir laidis saknes. Cik daudz iniciatīvu ir uzplaucis šajās divās valstīs trīsdesmit gadu laikā Dieva godam un kalpošanā Baznīcai! Nepārstāsim nepārtraukti raidīt pateicības lūgšanas Vissvētajai Trīsvienībai.

Es lūdzu jūs no visām vietām turpināt atbalstīt apustulāta izplatīšanos, kas bija pats raksturīgākais visai mūsu Tēva dzīvei uz zemes, līdz pat pēdējai dienai. Lūgsimies par tām vietām, kur Opus Dei darbojas jau ilgāku laiku, tāpat kā par tām, kur darbs vēl ir pašā tā sākumā; un neaizmirsīsim arī tās zemes, kurām mēs gribam nest Kristus mācību un Opus Dei gara ieraugu, no kurām pirmajā vietā ir Šrilanka. Es jautāju katram no jums: Vai es patiešām varu rēķināties ar tavām lūgšanām? Kā tu lūdzies

par cilvēkiem, ko pazīsti? Kādas mazas un ne tik mazas mortifikācijas tu upurē? Atcerēsimies, ko mums teica svētais Hosemarija: „**Nav iespējams mīlēt visus cilvēkus (...), izņemot vienīgi no Krusta.**”[1]

Šīs mūsu alkas pēc apustuliskas attīstības – gan pašu zemē, gan visā pasaulē – uzticēsim maigajai un bezvainīgajai Jaunavas Marijas Sirdij. Kā katru gadu, kopš 1951. gada 15. augustā mūsu Tēvs Opus Dei veltīja viņai, mēs atjaunosim šo veltīšanos viņas Debesīs Uzņemšanas svētkos. Šoreiz es vēlētos, lai mēs ne tikai sagaidītu viņas aizsardzību un gādību par Opus Dei un ikvienu no mums, bet arī lai jūs vienotos ar mani pateicībā Debesīm par šiem abiem braucieniem. Tajā pašā laikā lūgsimies arī par Pasaules jauniešu dienu garīgajiem augļiem. Tās notiks šā mēneša otrajā pusē un uz tām ieradīsies neskaitāmi daudz jauniešu no visas pasaules.

Drīz būs 7. augusts, kas iezīmē 80. gadadienu, kopš šajā datumā Dievs sūtīja iedvesmu mūsu Tēva dvēselei, kas nostiprināja viņā nepieciešamību intensificēt lūgšanu, kas bija vienīgais viņa rīcībā esošais ierocis, lai izplatītu un nodrošinātu to ceļu, ko viņš bija uzsācis 1928. gada 2. oktobrī. Vienlaikus tā deva viņam jaunus impulsus šai specifiskajai un svētajai misijai pašā Baznīcas sirdī. Mēs ļoti labi zinām tekstu, ko viņš mums ir atstājis un kurā ir vēstīts par to, kas notika 1931. gada 7. augustā. Tomēr ir lietderīgi no jauna pārdomāt mūsu Dibinātāja vārdus, jo tie stiprina mūsu paļāvību un skubina būt vēl uzticīgākiem Dieva plāniem attiecībā uz Opus Dei. Lūgsim Svēto Garu, lai palīdz mums iedziļināties tajā, kas notika svētā Hosemarijas dzīvē. Tas turpina būt aktuāli vienmēr un tam jārod atbalss, personiska atbilde, katrā.

Tajā dienā Madridē tika svinēti Kunga Pārveidošanās svētki. Bija pagājuši tikai daži gadi, kopš mūsu Tēvs bija pārcēlies uz galvaspilsētu, lai iegūtu doktora grādu tieslietās. Mūsu Dibinātājs rakstīja: „**Kad es Svētajā Misē uzticēju savus nodomus, man kļuva redzamas iekšējās pārmaiņas, ko Dievs mani bija darījis šajos gados, kamēr uzturējos exCorte... Un tas noticis man pašam gribot negribot: bez manas līdzdalības, es gribētu sacīt.**”[2]

Tā viņš nostiprināja tās izmaiņas, ko Dievs bija veicis viņa dvēselē, it īpaši kopš 1928. gada 2. oktobra. Vēlos precizēt, ka šis pagrieziens apziņā notika precīzi Euharistijas svinēšanas laikā, kad mūsu Dibinātājs *in persona Christi* bija klātesošs Svētajā Krusta Upurī. Viņš mums vienmēr atkārtoja, ka Svētā Mise ir „**kristieša garīgās dzīves centrs un sakne**”[3]: sakne, no kuras

barojas visa mūsu dzīve, centrālais punkts, kurā saplūst mūsu domas, vārdi un darbi. Cenšanās ar lielu rūpību un uzmanību dienu no dienas svinēt Svēto Misi vai piedalīties Euharistiskajā Upurī ir obligāts priekšnosacījums tam, lai varētu darboties Svētais Gars, kurš vēlas darīt mūs labākus un aizvien līdzīgākus Kristum, lai mēs kļūtu par labiem instrumentiem.

Svētais Hosemarija raksta, ka viņa iekšējās pārmaiņas ir Dieva darbības rezultāts: „**bez manas līdzdalības, es gribētu sacīt.**” Mēs zinām, ka jau pirms Darba dibināšanas viņš pielika visus spēkus, lai atbalstītu Svētā Gara darbību savā dvēselē. Viņa pastāvīgais lūgums - **Domine, ut videam!; Domina ut sit!** – gados pirms 1928. gada 2. oktobra ir šīs realitātes praktiska izpausme. Centīsimies līdzināties viņam un dosimies uz Svēto Upurī, lai uzmanīgi klausītos Dieva Vārdu,

censtos atklāt, ko mūsu Kungs vēlas mums parādīt caur Svētās Mises lasījumiem un lūgšanām. Vai ar šiem tekstiem, kas mūsu Kungam kalpo, lai iekvēlinātu mūsu dvēselēs Savu Mīlestību, mēs bagātinām mūsu personisko lūgšanu un mūsu Dieva klātbūtni? Vai mēs cenšamies, lai mūsu garīgo dzīvi vadītu un virzītu Baznīcas liturģija?

„Es domāju, ka es atjaunoju nodomu visā manā dzīvē pildīt Dieva Gribu: Dieva Darbu”, turpināja mūsu Tēvs. Un iekavās viņš piebilda: **„Nodomu, ko es šobrīd atjaunoju atkal ar visu sirdi un dvēseli.”**[4] Darīsim tāpat, bieži, ar sirsnīgu vēlēšanos būt uzticīgiem Dievam un Baznīcai, it īpaši, kad nākas dzīvot smagākos apstākļos: slimībā, trūcumā, neveiksmēs, brīžos, kad jūtam garīgu sausumu vai grūtības... Ja mēs tā rīkojamies, Dievs dāvās mums gaismu un spēku, kas

mums vajadzīgs, lai katru brīdi pildītu Viņa vismīlo Gribu.

Pēc Hostijas konsekrācijas, kad mūsu Dibinātājs pacēla to ticīgo pielūgsmei, viņa prātu spēcīgi pārņēma Svēto Rakstu vārdi, kas Vulgata tulkojumā toreiz tika lietoti liturģijā: *si exaltatus fuero a terra, omnia traham ad meipsum*[5]: Un kad es tikšu no šīs zemes pacelts, es visus vilkšu pie sevis. Svētais Hosemarija rakstīja, ka pirmajā momentā, izdzirdot šo dievišķo izteiksmi, kas bija vārdi bez skaņas, viņš sajuta bailes. Reakcija, kas ļoti atbilstoša dvēselei, kas, uztvērusi brīnišķīgo trīskārši Svētā Dieva tuvību, izjūt lielu samulsumu, apzinādamās savu pašas vājumu, vienlaicīgi piedzīvo arī dziļu iekšēju mieru. Mūsu Dibinātājs to izteica šādi: „**Parasti es pārdabiskā priekšā jūtu bailes. Taču tad kāds sacīja: „Nebīsties. Tas esmu Es!” Un es sapratu, ka būs Dieva vīrieši un sievietes, kas**

**Krustu līdz ar Kristus mācību
pacels ikvienas cilvēciskās
aktivitātes virsotnē... Un es
redzēju Kunga triumfu, pievelkot
pie Sevis visas lietas.”[6]**

Šajā tik pārdabiskajā pieredzē, ko Dievs piešķīra svētajam Hosemarijai, lai viņu apgaismotu un spēcīnātu, bijām klātesoši tu un es, katrs no mums, kam gadu gaitā jāatnāk uz Darbu. Lielākā daļa no mums vēl nebija dzimuši, bet mums jau bija vieta mūsu mīlotā Tēva sirdī, kurš, mūs nepazīdams, par mums lūdzās un rēķinājās ar mums, kuri kādreiz tiksīm aicināti *būt* par Opus Dei un *īstenot* Opus Dei 21. gadsimtā. Tas ir mūsu pienākums būt aizvien ciešāk saistītiem ar svēto Hosemariju, lai viņa dzīve kļūtu ļoti par mūsējo, jo, kā viņš mums teica, mēs bijām viņa dzīves pamats.

Manas meitas, mani dēli, tās nav vienīgi dievbijīgas apceres, ko es

ierosinu, kad jums atkal un atkal saku, ka Darbs ir jūsu rokās. No dienas dienā domāsim par to, ka tagad tas attiecas uz mums, lai šis uzdevums, kura īstenošanu vēlējās Debesis, tiktu turpināts tajā pašā garā un ar tādu pašu veltīšanos, kā to darīja mūsu Tēvs. Tajā mēs varam rēķināties ar pilnīgu Dieva palīdzību. Ļoti labi šeit iederas svētā Akvīnas Toma vārdi: „Tos, kurus Dievs izraudzījis kādai misijai, Viņš tā sagatavo un vada, ka viņi spēj to īstenot, kā lasāms 2 Kor 3, 6: *Viņš arī mums devis spējas kalpot Jaunajai derībai.*”[7]

Turklāt mūsu rīcībā ir daudz mūsu Tēva rakstu, kuros viņš iekļāva visus garīgos dārgumus, ko Dievs viņam uzticēja. „**Neskatoties uz to, ka jūtu savu tikumu un zināšanu trūkumu (...)**”, rakstīja viņš savās *Personīgajās piezīmēs*, „**es gribētu rakstīt uguns grāmatas, kas kā dzīvas liesmas trauktos pa visu pasauli, iekvēlinot**

ar savu gaismu un siltumu visus cilvēkus, pārvēršot viņu nabaga sirdis kvēlojošās oglēs, lai tās ziedotu Jēzum kā rubīnus viņa **Karaļa kronim**".[8] Viņa ilgas ir pārvērtušās par realitāti, jo miljoniem cilvēku visā pasaulē savu garīgo dzīvi baro un uztur ar tekstiem, kas nāk no viņa runām un rakstiem. Iedziļināties viņa mācībās, iepazīstināt ar tām un izplatīt tās daudz dažādās valodās – tas ir efektīvs apustuliskais instruments, lai aizvien vairāk un vairāk izplatītos svētā Hosemarijas vēsts un Opus Dei apustuliskais darbs dvēseļu labumam: līdzīgi kā viļņi, ko izraisa akmens, kas iekritis ezerā [9], sasniedz pat necerētus krastus.

Savā vēstījumā 26. Pasaules jauniešu dienām (kurās es esmu uzaicināts piedalīties) Pāvests runā par moto, kas ir ierosināts šim tikšanās pasākumam: „*Iesakņoti un balstīti Kristū, stipri ticībā.*”[10] Daudziem

pieidalīšanās šajos pasākumos pārtaps par īpašu satikšanos ar Kristu, iespējams, tādiem, kas līdz šim to vēl nav piedzīvojuši; jebšu arī tā būs iespēja Viņu labāk iepazīt, pieaugt personīgā draudzībā ar Viņu. Centīsimies, lai tā nepaliktu vien par brīnumsviecīšu gaismu, kas atmirdz uz brīdi, lai pēc tam nodzistu. Tāpēc ir ļoti svarīgi, lai gan viņi, gan arī mēs no tām dienām gūtu garīgo pieredzi un to turpinātu. Darīsim visu, ko mēs spējam, lai dalībnieki formulētu praktiskas konsekvences un personiskus nodomus, lai tā varētu augt savā kristieša dzīvē.

„Satikšanās ar Dieva Dēlu piešķir jaunu dinamismu visai mūsu eksistencei”[11], apliecina Svētais Tēvs. Kā žēlastību auglis, daudzos var rasties jautājums, kāds virziens būtu jāuzņem viņu dzīvei. Tādi jautājumi, agrāk vai vēlāk, rodas visiem jauniem ļaudīm, bieži vien, iespējams, nemaz netiekot skaidrībā, ko tie patiesībā nozīmē. Jo aiz

jautājuma par nākotni, kas sākotnēji varbūt aprobežojas tikai ar profesijas izvēli, ar iesaistīšanos darba dzīvē vai ar savas paša ģimenes nodibināšanu, dziļāk par šiem jautājumiem, kaut kas daudz dziļāks jautā: Kāda jēga ir manai dzīvei? Kā es varu to īstenot visā tās pilnībā?

Domājot par to, ka šīs dienas notiek pilsētā, kur dievišķā Providence bija vēlējusies, lai rastos Opus Dei, man prātā nāk svētā Hosemarijas komentārs, ko tiku daudzkārt dažādos apstākļos dzirdējis no viņa. Ar pateicību Dievam viņš atsaucās uz epizodi par Saula no Tarsas paaicinājumu uz apustulātu. „**Man līdzīgi kā Pāvilam ceļā uz Damasku, lai gan mazākā mērogā, Madridē nokrita zvīņas no acīm un tur – Madridē es saņēmu savu misiju**”[12], viņš, piemēram, rakstīja 1965. gadā. Es lūdzu Dievu, lai daudz jauniešu caur tikšanās pasākumiem ar Pāvestu piedzīvotu savu Damasku,

lai viņi savas acis atvērtu Dieva
gaismai, lai viņi atpazītu aicinājumu,
uz ko Jēzus viņus aicina, un lai viņi
cieši nolemtu tam sekot. Tas būtu
labākais veids, kā atbildēt uz
Baznīcas cerībām, kurai ir
nepieciešami daudzi vīrieši un
daudzas sievietes, kas nopietni
veltītos mūsu Kungam. „**Būt
iesakņotam Kristū,**” skaidro
Benedikts XVI, „**nozīmē konkrēti
atbildēt uz Dieva aicinājumu,
uzticēties Viņam un īstenot Viņa
Vārdu darbos.**”[13] Un, vēršoties
īpaši pie jauniešiem, viņš piebilst
vārdus, kas noder visiem: „**Būvējiet
savu ēku uz klints kā tas cilvēks,
kas „raka dziļi” (sal. Lk 7, 48).
Mēģiniet arī jūs katru dienu sekot
Kristus Vārdam. Klausieties Viņā
kā patiesā draugā, ar kuru jūs
variet dalīt jūsu dzīves ceļu.**”[14]

Es atgriežos pie iepriekš pieminētā:
ir nepieciešams, lai jaunie atklājumi,
ko ar Dieva žēlastību šajās dienās

atklās daudzi jūsu draugi un paziņas, gūtu turpinājumu ikdienas dzīvē un nestu augļus. Svētais Tēvs norāda ceļu, kad raksta: „***Uzsāciet un attīstiet personīgu dialogu ar Jēzu Kristu ticībā. Iepazīstiet Viņu, lasot Evaņģēlijus un Katoliskās Baznīcas Katehismu; sarunājieties ar Viņu lūgšanā, dāvājiet Viņam savu uzticību.***”[15] Personiskās sarunās norādīsim uz nepieciešamību bieži pieņemt sakramentus (Grēksūdzi un Euharistiju), kas ir Dieva bērnu pārdabiskās dzīves avoti. Tāpat ir vajadzīgs, lai viņi mācītos svētdarīt studijas un darbu un apustuliski rūpēties par citiem, jo vest citus pie Kristus ir viens no labākajiem veidiem, kā nostiprināt savu paša uzticību Mācītājam. Sakiet viņiem Pāvesta vārdiem, ka „***Kristus nav kāds labums, kas domāts tikai mums pašiem, bet ka tas ir visvērtīgākais labums, kas mums***

***ir, lai mēs tajā dalītos ar
citiem.***”[16]

Noslēgumā, ar ieskatu uz Jaunavas Marijas Debesīs uzņemšanas svētkiem, aicinu jūs apcerēt vārdus, ar kuriem svētais Hosemarija noslēdz savu homīliju šajos Jaunavas Marijas svētkos: „***Cor Mariae dulcissimum, iter para tutum; Visumaigā Marijas Sirds, dod mums spēku un drošību mūsu zemes ceļā; esi tu pati mūsu ceļš, jo tu zini taciņu un drošu īsāko ceļu, kas caur tavu mīlestību ved pie Jēzus Kristus mīlestības.***”[17] Šajā šautru lūgšanā mēs labi varētu pievienot dārgā dona Alvaro teiktos vārdus: *Iter para et serva tutum!*

Ar visu manu mīlestību jūs svētot,
Jūsu Tēvs, + Havjērs Kinšasā, 2011.
gada 1. augustā.

[1] Sv. Hosemarija, Piezīmes no meditācijas, 02.10.1971.

[2] Sv. Hosemarija, *Apuntes íntimos*, Nr. 217 (07.08.1931). Sal. A. Vázquez de Prada, *El Fundador del Opus Dei*, vol. I, pp. 380 - 381.

[3] Sv. Hosemarija, *Kad Kristus iet garām*, Nr. 87.

[4] Sv. Hosemarija, *Apuntes íntimos*, Nr. 217 (07.08.1931). Sal. A. Vázquez de Prada, turpat.

[5] *Jņ* 12, 32. (Vulgata)

[6] Sv. Hosemarija, *Apuntes íntimos*, Nr. 217 (07.08.1931). Sal. A. Vázquez de Prada, turpat, p. 381.

[7] Sv. Akvīnas Toms, *Summa Theologica* III, q. 27, a. 4.

[8] Sv. Hosemarija, *Apuntes íntimos*, Nr. 217 (07.08.1931). Sal. A. Vázquez de Prada, turpat.

[9] Sal. Sv. Hosemarija, *Ceļš*, Nr. 831.

[10] Sal. *Kol* 2, 7.

[11] Benedikts XVI, Vēstījums 2011. gada 26. Pasaules jauniešu dienām, 06.08.2010.

[12] Sv. Hosemarija, Vēstule, 02.10.1965.

[13] Benedikts XVI, Vēstījums 2011. gada 26. Pasaules jauniešu dienām, 06.08.2010.

[14] Turpat.

[15] Turpat.

[16] Turpat.

[17] Sv. Hosemarija, *Kad Kristus iet garām*, Nr. 178.

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
lv-lv/article/prelata-vestule-
augusts-2011/](https://opusdei.org/lv-lv/article/prelata-vestule-augusts-2011/) (19.12.2025)